

„Hør, lille Børn!“ sagde han, idet han atter vendte sig mod Spejlet. „Jeg tror, det gamle Skøvl har gjort jer kulrede! Dersom han har bildt jer ind, at vi ikke kan undvære hans Assistance, saa kan I hilse ham fra mig og sige, at han kan — noksagt. Bliv bare ikke nervøse! Naar Bæstet bjæffer, er det, fordi den ikke tør bide.“

„Jeg giver dig — paa en Maade — naturligvis ganske Ret,“ svarede Ivan. „Det er selvfølgelig — i en vis Forstand — ganske sindssvagt at tillægge hans Tilslutning — i hvert Fald nogen afgørende Betydning. Men — paa den anden Side — naa nu vore kære Medstiftere ikke kan bringes bort fra den Ide, at netop han er uundværlig; og naa han selv har erklæret sig villig til — paa visse Betingelser — at støtte Foretagendet, saa — —“

„Hvad saa?“

„Saa . . . jeg mener . . . saa,“ gentog Ivan og vred sig som i Mavekrampe, „saa vilde det jo unægtelig lette Sagens Gang betydeligt, om du kunde bekvemme dig til en saadan . . . saadan . . . Tilkendegivelse, som han har . . . har . . . ønsket.“

„Sludder, min Ven! Du veed ikke, hvad du taler om. Men nu faar jeg jo selv de meromtalte kære Medstiftere under Behandling, og de er vel ikke dummere, end at de kan tvinges til at forstaa, at jeg hverken kan eller vil finde mig i nogen Slags Formynderskab.“

„Men derom er der heller ikke Tale, kære! Det er jo kun af Hensyn til Publikum, at de har ønsket at faa hans Navn med. Og jeg kan garantere dig den mest overstrømmende venlige Modtagelse hos ham. Siden Bladene har haft Meddelelser om Foretagendet, har han gaaet omkring som en æggesyg Høne. Jeg veed det fra Onkel.“

„Ja, det er mig ligemeget. Jeg vil nu ikke høre mere om den Ting.“

„Maa jeg blot sige et eneste Ord til? Saa fuldt jeg ellers i alle Maader anerkender dine overlegne Synspunkter, saa tror jeg — undskyld! — at du forregner dig her. Hvad særlig Max Bernhardt angaar —.“